

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 385/2015
12.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Х.Т. и др, због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика, у вези чл.30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Х.Т. и Д.Д., адвоката В.Ј.Ђ., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 278/12 од 15.07.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1156/14 од 27.01.2015. године, у седници већа одржаној 12.08.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Т.Х. и Д.Д., адвоката В.Ј.Ђ., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 278/12 од 15.07.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1156/14 од 27.01.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) и став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 278/12 од 15.07.2014. године окривљени Т.Х. и окривљени Д.Д. су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези чл. 30. и 33. КЗ, за које су осуђени и то окривљени Т.Х. на казну затвора у трајању од шест месеци, а окривљени Д.Д. на казну затвора у трајању од 10 месеци. Истом пресудом окривљени су обавезани да на име паушала плате суду износе од по 5.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка и то окривљени Д.Д. износ од 36.240,00 динара, а окривљени Т.Х. износ од 2.454,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1156/14 од 27.01.2015. године делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у

Суботици, па је преиначена пресуда Основног суда у Суботици К 278/12 од 15.07.2014. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији и то тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Д.Д. због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези чл. 30. и 33. КЗ осудио на казну затвора у трајању од једне године, док су у преосталом делу жалба Основног јавног тужиоца у Суботици, као и жалбе браниоца окривљених Т.Х. и Д.Д., одбијене као неосноване, а пресуда Основног суда у Суботици К 278/12 од 15.07.2014. године је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених Т.Х. и Д.Д., адвокат В.Ј.Ђ., у смислу члана 485. ст. 1. и 4. ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) и став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине или да их преиначи и окривљене Т.Х. и Д.Д. ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости и након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљених у захтевима за заштиту законитости најпре истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и у вези с тим наводи да је у овом предмету најпре донета пресуда 25.11.2008. године, која је укинута 21.02.2012. године, након чега је првостепени суд донео побијану пресуду коју је у потпуности засновао на измењеној оптужници од 16.06.2014. године, на који начин је повредио одредбу члана 453. ЗКП, јер је измењеном оптужницом окривљенима стављено на терет да су одузели ствари веће од 15.000,00 динара и да се ради о саизвршилаштву, а чега није било у оптужници поднетој 04.05.2009. године. На наведени начин, по оцени браниоца, жалбе окривљених су се преокренуле на њихову штету, јер по првој пресуди они нису били оглашени кривим да су намеравали да одузму ствари „вредности преко 15.000,00 динара“, а побијаном првостепеном пресудом јесу, а што је конститутивни елемент без ког нема кривичног дела крађа у смислу чл. 204. и 203. КЗ, те како другостепени суд у побијаној пресуди није уважио жалбене наводе окривљених који се тичу повреде члана 453. ЗКП, то су по оцени браниоца и првостепена и другостепена побијана пресуда донете уз повреду одредбе наведеног члана.

Из списка предмета произилази да је оптужницом Општинског јавног тужиоца у Суботици Кт 440/07 од 04.03.2008. године окривљенима Т.Х. и Д.Д. стављено на терет да су извршили кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. КЗ, те да су ови окривљени пресудом Општинског суда у Суботици К 186/08 од 25.11.2008. године оглашени кривим да су извршили као саизвршиоци покушај кривичног дела тешка крађа из члана 204.

став 1. тачка 1) КЗ у вези чл. 30. и 33. КЗ, а против које пресуде су жалбе благовремено изјавили окривљени Т.Х. лично, бранилац окривљених Т.Х. и Д.Д., адвокат В.Ј.Ђ., и Општински јавни тужилац у Суботици који је жалбу изјавио због одлуке о кривичним санкцијама. Након тога, решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1569/10 од 21.02.2012. године уважене су жалбе браниоца окривљених, укинута је пресуда Општинског суда у Суботици К 186/08 од 25.11.2008. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, а у ком поновном поступку је Основни јавни тужилац у Суботици изменио оптужницу, тако што је окривљенима ставио на терет да су извршили кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 30. и 33. КЗ, а за које дело су окривљени и оглашени кривим побијаном првостепеном пресудом која је побијаном другостепеном пресудом преиначена само у погледу одлуке о кривичној санкцији изреченој окривљеном Д.Д.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, забрана преиначења на штету оптуженог прописана чланом 453. ЗКП се односи на ситуацију у којој је жалба изјављена само у корист оптуженог, што овде није случај, јер је против прве пресуде донете у овом поступку Општинског суда у Суботици К 186/08 од 25.11.2008. године жалбу због одлуке о кривичној санкцији изјавио Општински јавни тужилац у Суботици, а о којој жалби другостепени суд није одлучивао, јер је то било беспредметно будући да је пресуду укинуо због битне повреде одредаба кривичног поступка, при чему су и наведеном пресудом Општинског суда у Суботици окривљени били оглашени кривим да су као саизвршиоци покушали да изврше кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка) КЗ у вези чл. 30. и 33. КЗ, дакле за исто кривично дело и исту правну квалификацију као и побијаном првостепеном пресудом.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљених у захтевима за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и то да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су засноване на исказима оштећеног Г.К., затим сведока К.Б., Е.Х., В.Т. и Д.Б., а из којих исказа суд у суштини утврђује идентитет починиоца предметног кривичног дела и исте интерпретира и прихвата као препознавање лица, па у конкретном случају, по оцени браниоца, није било препознавања лица као доказне радње извршене у складу са Закоником о кривичном поступку, те у том смислу се побијане пресуде заснивају на доказу „наводном препознавању“ које није изведено на главном претресу, због чега се и искази наведених сведока и оштећеног не могу третирали као докази прибављени по одредбама ЗКП. Такође, бранилац истиче да како другостепени суд иако је отворио претрес није непосредно саслушао сведоке К.Б., Е.Х., В.Т. и Д.Б., то није био овлашћен изнова да цени њихове исказе.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП је прописано да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим Закоником, другим

законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 91. ЗКП је прописано да је сведок лице за које је вероватно да ће дати обавештење о кривичном делу, учиниоцу или о другим чињеницима које се утврђују у поступку, док је чланом 92. став 1. истог законика прописано да свако лице које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по оцени овог суда, искази сведока оштећеног Г.К., као и искази сведока К.Б., Е.Х., В.Т. и Д.Б. су докази који су изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и нису прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП, те се не ради о доказима на којима се пресуда не може заснивати. Наиме, сведоци Г.К., К.Б. и Е.Х. су се одмах након што се критичном приликом активирао алармни систем нашли на лицу места, док су се сведок В.Т. и Д.Б., такође нашли на лицу места јер су се критичног дана када су добили „дојаву“ да је у току провала као полицијски службеници налазили у патроли у близини места догађаја, те су се сви наведени сведоци током поступка о критичном догађају изјашњавали на основу својих непосредних сазнања и опажања, која су том приликом стекли, а суд је исказе ових сведока ценио у склопу изведених доказа и одбрана окривљених, при чему искази ових сведока не представљају доказ препознавања лица – окривљених у овом поступку, нити је суд током поступка био дужан да изведе доказ препознавања лица, а ради утврђивања идентитета окривљених, како то погрешно у захтевима закључује бранилац окривљених.

Притом другостепени суд је приликом доношења побијане другостепене одлуке, одржао претрес на којем је непосредно саслушао сведока оштећеног, па у смислу члана 450. став 2. ЗКП извршио увид у првостепене списе и прочитао остале доказе изведене на записнику о главном претресу првостепеног суда, међу којима и исказе сведока К.Б., Е.Х., В.Т. и Д.Б., па је исте приликом одлучивања о жалбама ценио у склопу свих осталих доказа и одбрана окривљених, због чега, по оцени овог суда, неосновано бранилац у захтевима истиче да искази наведених сведока нису могли бити цењени од стране другостепеног суда јер их суд није на одржаном претресу непосредно саслушао, те у том смислу, по налажењу овог суда, другостепена пресуда није заснована на незаконитим доказима.

Из изнетих разлога неосновано бранилац окривљених у захтевима за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљених у захтевима за заштиту законитости истиче и то да нижестепени судови из исказа оштећеног Г.К., као и сведока К.Б., Е.Х., В.Т. и Д.Б. нису могли да закључе да су окривљени две особе које су извршиле предметно кривично дело, јер је суд требало да има у виду да је сведок оштећени Г.К. током поступка давао контрадикторне исказе.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом оценом утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, што није законски разлог прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени, односно његов бранилац сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни касациони суд захтеве за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део, на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтеве одбацио као недозвољене.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**